

တဲဝင်သွားသောခွင်တစ်ခွင်

“ သွားပြီ ”

စိတ်ထဲကတိုးတိုးလေးပြာရင်းစက်ဘီးစီး၍ထွက်သွားသောမျိုးဝင်း၏ကျောပြင်ကိုလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မန္တယ်အေးသည်ချဲ့ကိုအလွန်ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ သူမ၏အိမ်မလည်တတ်ခြင်း၊ အတင်းမပြောတတ်ခြင်းကိုပင်မျိုးဝင်းကဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ တကယ်တမ်းလည်းသူမသည်ရိုးသားအေးဆေးတည်ငြိမ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မန္တယ်အေးနှင့်မျိုးဝင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်မှသူမကိုမြင်ဖူးကြခြင်းဖြစ်သည်။ အသားလေးကဖြူသလောက်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်းသွယ်လျပြေပြစ်သူဖြစ်သည်။ ရှည်လျားနက်မှောင်သောဆံကေသာများကလည်းသူမအလှ၏အဓိကကျက်သရေဆောင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမစကားပြောလျှင်လည်းသစ်ပင်ကိုလေတိုးသကဲ့သို့တိုးတိုးညင်ညင်လေးဖြစ်သည်။

စစ်အောင်စိတ်ဝင်စားသောမိန်းကလေးကလည်းခပ်ရှားရှားဟုပင်ဆိုရမည်။ စစ်အောင်ကမန္တယ်အေးကိုမင်္ဂလာဆောင်မှမြင်ဖူးသည့်အတွက်ဝမ်းနည်းနေသေးသည်။ မျိုးဝင်းအကြောင်းကိုစစ်အောင်ကကကြီးမှအထိအကုန်သိထားသည်။ ထူလွန်းအလွန်းသည့်မျိုးဝင်းကအသက်(၃၀)ကျော်သည် အထိမိန်းမမရသေးသောအခါသူ၏မိဘများကပင်မန္တယ်အေးနှင့်လက်ဆက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မျိုးဝင်း၏ရင်ထဲတွင်မည်ကဲ့သို့ရှိမည်ကိုတွေးရင်းစစ်အောင်၏မျက်လုံးများကမင်္ဂလာဆောင်၌ပင်မန္တယ်အေး၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ဝဲနေသည်။ သူမကိုတစ်ချိန်လုံးလိုက်ကြည့်နေသောသူများတွင်စစ်အောင်လည်းအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏အလှကိုငေးရင်းနှမြောတသစွာကြေကွဲနေမိသည်။ သူမ၏မျက်နှာလေးကနုနယ်ပျိုမြစ်၍အပြစ်ကင်းစင်လှသည်။ သူမ၏မင်္ဂလာဆောင်တွင်လူတော်တော်များများကသူမကိုနှမြောကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်မျိုးဝင်းမှာမအူမလည်နှင့်သူမလိုဖယောင်းရုပ်လေးကိုရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့်မကျေနပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်စစ်အောင်နှင့်မန္တယ်အေးတို့ရေစက်ဆုံချင်တော့သူကချဲ့ရောင်းသူ၊ သူမကချဲ့ဝါသနာရှင်ဖြစ်နေလေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမျိုးဝင်းအလုပ်သွားလျှင်သူကသူမအိမ်ဘက်သို့သွား၍ချဲ့အတူတွက်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမျိုးဝင်း၏အဒေါ်ကပါဝင်၍တွက်ကြချက်ကြနှင့်အတော်ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။ စစ်အောင်ကလည်းမန္တယ်အေးကိုမှစိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ တကယ်တော့သူကလည်းလူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူလမ်းထွက်လာပြီဆိုလျှင်လမ်းထဲမှအပျိုလေးများကအချင်းချင်းမေးငေါ့ကာသူ့ကိုခိုးကြည့်တတ်ကြသည်။ သို့သော်သူကဒါလေးတွေကိုစိတ်မဝင်စားချေ။ မန္တယ်အေးကိုသာသဲသဲမဲမဲကြိုက်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့မည်သူ့ကိုမျှအသိမခံပေ။

“အခုဘာထွက်သွားလဲမနွယ်”

“ကိုစစ်အောင်ကလဲ၊ခြောက်နှစ်လေးပေါ့၊တွတ်တောင်မရလိုက်ဘူး”

“ကျွန်တော်လျော်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

“အမယ်လေး၊တော်ပါ”

“ဒေါ်လေးရောမနွယ်”

“သူ့အသိအိမ်ကိုသွားတယ်၊ညကျမှပြန်လာမယ်လို့ပြောတယ်”

မနွယ်အေးကပြောရင်းကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင်ချလိုက်သည်။စစ်အောင်ကလည်းအခန်းထောင့်တွင် ထိုင်ချရင်းခါးကြားမှစာအုပ်ကိုထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . .လုပ်ပါဦး”

“လုပ်မှာပါ၊ကျွန်တော်ကဒါလုပ်ချင်လို့ကိုမနွယ်ဆီကိုလာနေတာပဲ”

“အလကား . . .လာမောကြီးနော်”

“အပေါက်မတည့်သေးလို့ပါဗျာ”

“ဟင်းဘယ်တော့မှအပေါက်တည့်မလဲမသိဘူး၊တစ်ပတ်မှမတိုးသေးဘူး”

“မနွယ်အပတ်ကျရင်တိုးမှာပါ”

“ရှင် . . .”

“ဪ၊မနွယ်ထိုးတဲ့အပတ်ကျရင်ပေါက်မှာပါလို့ပြောတာပါ”

သူ့အဓိပ္ပါယ်နှင့်သူပြောနေသောမနွယ်အေးကမျက်လုံးလေးပြူး၍မော့ကြည့်လာသဖြင့်စစ်အောင်ကရယ်ရင်းရှင်းပြလိုက်သောလည်းသူမကရုတ်တရက်မရယ်ချေ။မျက်နှာတည်တည်လေးဖြင့် သူ့ကိုအတန်ကြာအကဲခတ်နေသေးသည်။ပြီးမှသက်ပြင်းချရင်းပြောလိုက်သည်။

“မနေ့ကကိုထွန်းထွန်းမိန်းမပြောသွားတာတော့ပါဝါပူးလိမ့်မယ်တဲ့”

“အင်း၊ကျွန်တော်ကတော့ခွချင်တယ်”

“ဟင် . . . ခွချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊တစ်ပတ်ကျော်ခွထွက်နေတာပဲမဟုတ်လားမနွယ်ရဲ့”

“ကျွန်တော်လှန်ကြည့်ရမလားဟင်”

“ကြည့်လေ . . . ရော့”

စစ်အောင်ကတောင်းသဖြင့်စာအုပ်ကိုတစ်ရွက်စီလှန်ကြည့်နေသောသူမကစာအုပ်ကိုသူ့ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။စစ်အောင်ကစာအုပ်ကိုဆွဲယူရင်းလက်ညှိုးကိုတံတွေးဆွတ်လိုက်သည်။

“ကိုစစ်အောင်ကလည်းတံတွေးတွေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊မနွယ်ကရွံ့လို့လား”

“အင်းပေါ့”

“ မျိုးဝင်းကတံတွေးဆွတ်တာကျတော့မနွယ်ကမရွံ့ဘူးလား ”

“ အိုး၊ဘယ်မှာတံတွေးဆွတ်လို့လဲ ”

“ အင်းဟင်း၊နောက်မှတံတွေးကောင်းကြောင်းသိလာမယ် ”

“ အာ၊ကိုစစ်အောင်ကလဲညစ်တီးညစ်ပတ် ”

မနွယ်အေးကရိုးသားသူပီပီအထာမပေါက်ဘဲပြန်ပြောနေရာမှကိုယ်လေးကိုနောက်သို့ရွှေ့ရင်း

မျက်နှာလေးမဲ့သွားသည်။

“ ဟုတ်တယ်၊အပေါက်ကျဦးကျဦးလေးတွေဆိုရင်တံတွေးဆွတ်ပြီးထည့်လိုက်၊တစ်ခါထဲလျှောကနဲ့ပဲ၊ ”

ဟဲဟဲ

“ ဟင် . . ”

“ လက်စွပ်ကိုပြောတာ၊ကြပ်နေရင်တံတွေးဆွတ်ပြီးထည့်ရတယ်လေ ”

“ ကိုစစ်အောင်မကောင်းဘူး ”

စစ်အောင်ကခပ်တိုးတိုးလေးညည်းလိုက်သောမနွယ်အေး၏သန့်စင်သောမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်းရင်ခုန်သံပိုမြန်လာသည်။အိမ်ထောင်ရှင်ဟုသာဆိုသည်၊သူမ၏ရင်သားလေးများမှာလုံးလုံး ကျစ်ကျစ်နှင့်လှပနေဆဲပင်။သူမ၏တင်သားအိအိဝိုင်းဝိုင်းလေးကလည်းထိုင်လိုက်သောအခါပန်းပုရုပ် ကလေးလိုကားစွင့်နေသည်။သူမ၏အလှအပများကသူမ၏ရင်ကိုလှုပ်ခတ်ရိုင်းပျစေသည်။

“ ဒါကပါဝါချိုးထားတာပဲ၊ဒါပဲထည့်ရင်ကောင်းမလားမသိဘူး ”

“ ဟုတ်တယ်၊ကျွန်တော်လည်းထည့်ချင်နေတာပဲ ”

“ ထည့်ကြည့်လေ ”

“ တကယ်ထည့်ရမလားဟင်မနွယ် ”

ဒီတစ်ခါတော့ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ်အကြီးအကျယ်ဖောက်ပြန်နေသောစစ်အောင်ထံမှတုံ့ရီ ခြောက်ကပ်နေသောအသံကလျှောက်ကနဲဖောက်ခွဲထွက်လာသည်။လှုပ်ခတ်နေသောအသံနှင့်စစ်အောင် ၏အမူအယာများကြောင့်သူမ၏ကိုယ်လေးမှာမတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ ကိုစစ်အောင် ”

“ ခင်ဗျာ ”

“ ကျွန်မတို့ကမောင်နှမတွေလိုခင်မင်တာပါ ”

“ ကိုယ်ဟာအခွင့်အရေးသမားဖြစ်သွားပြီလားနွယ်၊နွယ်ကိုသတိသမီးတစ်ယောက်နေနဲ့တွေ့ရတာရင် ထဲမှာတုန်လှုပ်သွားတယ်၊ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးကိုဘာဖြစ်လို့စောစောမတွေ့ရတာလဲလို့ကြေကွဲ မိတယ်၊ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာနွယ်ကိုယ်လုံးလေးကိုဖက်ထားရင်းအသာလေးချစ်ချင်ခဲ့မိတယ် ”

“ ကိုစစ်အောင် . . . ”

“ ဒါဟာကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာကိုပြောပြတာပါ၊ပြီးတော့ဝိုင်းဝန်းအိစက်နေတဲ့နွယ်ဖင်ကြီးတွေ ”

ကိုကြည့်ပြီးလေးဖက်ထောက်ပြီးသာလိုးလိုက်ရရင်သေပျော်ပြီလို့ထင်မိတယ်”
“ဖြန်း . . .ဖြန်း”

ရှက်ဒေါသနှင့်အတူသူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကစစ်အောင်၏ပါးပေါ်သို့ကျရောက်သွားသည်။စစ်အောင်ကခါကနဲဖြစ်သွားကာသူမကိုတအံ့တသြကြည့်သည်။ထိုအကြည့်၏နောက်ကွယ်တွင်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောကလဲ့စားချေလိုမှုကကပ်ပါသွားသည်။သူမကနာကျင်စွာပြုံးလိုက်သည်။သူမကထိုင်နေရာမှထကာအိပ်ခန်းထဲသို့ပြေးဝင်ရင်းမျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ငိုနေမိသည်။
“နွယ် . . .တိတ်ပါတော့နော်”

စစ်အောင်အိပ်ခန်းထဲအထိလိုက်ဝင်လာပါလားဟူသောအသိကြောင့်သူမကိုတင်ပေါ်တွင်မှောက်၍ငိုနေရာမှထရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။သို့သော်စစ်အောင်ကသူမအပေါ်မှဖိကပ်၍တွန်းထားသောကြောင့်ထ၍မရပေ။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင် . . .ရှင် . . .အပြင်ကိုထွက်သွားပါ”

“စိတ်ချပါ။ကိုယ်ထွက်သွားမှာပါ။ကိုယ့်စကားလေးကိုတော့ဆုံးအောင်နားထောင်ပေးပါ။ကိုယ်လေ့နွယ်ကိုချစ်မိကတည်းကမပိုင်ဆိုင်နိုင်မှန်းသိပါတယ်။ဒါပေမယ့်နွယ်အလှကကိုယ့်ကိုချုပ်နှောင်ထားတယ်လေ။ဒါကြောင့်နွယ်ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုမပိုင်ရမယ့်အတူတူခဏလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်အားရအောင် . . .”
“ရှင်မမိုက်ရိုင်းနဲ့ကိုစစ်အောင်”

နွယ်စိတ်ထဲမှအားရပါးရအော်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်းသူမပါးစပ်မှထွက်လာသောစကားသံကမူတိုးလျနေသည်။

“နားထောင်စမ်းနွယ်။ကိုယ်လေ့နွယ်ကိုယ်လေးကိုဖက်ပြီးဒီလို . . .”

စကားအဆုံးတွင်စစ်အောင်ကချိုမွှေးသောသူမ၏နှုတ်ခမ်းအစုံကိုရဲတင်းကျွမ်းကျင်စွာစုပ်ယူလိုက်ရာသူမမှာသွေးများဆူပွက်လျက်ရင်တစ်ခုလုံးပြောင်းဆန်သွားလေသည်။သူမမှာအိမ်ထောင်ကျခဲ့သော်လည်းထိုကဲ့သို့နွေးထွေးသာယာသောအထိအတွေ့ကိုမရရှိခဲ့သောကြောင့်တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရင်နေလေသည်။စစ်အောင်ကသူမ၏တင်ပါးလေးများကိုဆုတ်ချေပေးရင်းကသူမပေါ်သို့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုခွဲလိုက်သည်။ရိုးအေးသောမနွယ်အေးမှာကြမ်းတမ်းစွာအော်ဟစ်ခြင်းမပြုတတ်ဘဲစစ်အောင်၏ရင်ဘတ်ကြီးကိုသာလက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့်တွန်းထားရင်းကြောက်ရွံ့စွာခေါင်းကိုခါရမ်းနေလေသည်။စစ်အောင်ကသူမ၏နားဝသို့ကပ်၍တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုတစ်ခုပဲလိုက်လျောပါနွယ်။ကိုယ်လေ့နွယ်ဟိုဒင်းကိုမထိပါဘူး။နွယ်ပေါင်နှစ်ဖက်ကိုသာစိထား။အဲဒီပေါင်ကြားကိုလိုးရရင်ကျေနပ်ပြီသိလား”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်စစ်အောင်၏ပူနွေးမာကျောသောလုံးပတ်ထွားထွားနှင့်လီးကြီးကပေါင်ကြားထဲသို့တိုးဝင်လာလေသည်။

“ အ . .ဟင့်အင်း၊ဟင့်အင်း ”

နွယ်ကလန်အော်ရင်းလီးကြီးကိုပေါင်နှစ်ဖက်နှင့်ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ညှပ်ထားမိလေသည်။

“ အား . .ကျေးဇူးပဲနွယ်ရယ်၊အားအား ”

စစ်အောင်ကစောက်ပတ်ကိုလိုးနေရာသလိုကျေနပ်စွာဖြင့်လည်တိုင်ကြီးကိုမော့လျက်လီးကြီးကိုပေါင်ကြားထဲသို့ဆောင့်သွင်းလိုက်၊ထုတ်လိုက်လုပ်နေသည်။ထာဝီကဆီးခုံထက်သို့ရောက်လာသည်။စစ်အောင်ကထွေပြားနေသောသူမကိုကျုံးသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ရက်ပေါင်းများစွာစိတ်ကူးနှင့်မှန်းဆခဲ့ရသောနွယ်စောက်ဖုတ်ကြီးမှာမို့မောက်ဖောင်းကားနေ၍ဖြူဝင်းနေသည်။ပေါင်ဖွေးဖွေးနှစ်လုံးကြားသို့တိုးဝင်သွားသောလီးကြီးမှာလမွှေးမည်းမည်းကြီးများနှင့်နနယ်သောစောက်မွှေးနီနီလေးများထိကပ်သွားသည်အထိဖြစ်သည်။သူမကတော့နှုတ်ခမ်းလေးကိုသွားဖြင့်ကိုက်ရင်းမျက်စိကိုပိတ်ထားကာခေါင်းကိုတစ်ဖက်သို့လွှဲထားလေသည်။စစ်အောင်ကသူမ၏လည်တိုင်လေးကိုလျှာဖြင့်လျက်လိုက်ရာတင်းထားသောပေါင်နှစ်ဖက်မှာဘေးသို့ဆုတ်ကနဲကားသွားလေသည်။သတိဝင်လာသောအခါမှပေါင်နှစ်ဖက်ကိုချက်ချင်းပြန်စိလိုက်မိသည်။

“ တော်ပါတော့ရှင် ”

မနွယ်အေးကမျက်ရည်လေးများဝဲနေရင်းတောင်းပန်နေသော်လည်းစစ်အောင်ကနောက်မဆုတ်တော့မှန်းသိနေလေသည်။စစ်အောင်၏လက်တစ်ဖက်ကလုံးကျစ်သောသူမ၏နို့လေးနှစ်လုံးကိုဖွဖွလေးဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ဘော်လီအပေါ်မှအုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်းစစ်အောင်၏ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်သူမ၏ရင်ထဲတွင်လှိုက်ကနဲခံစားလိုက်ရသည်။စစ်အောင်ကသူမ၏နို့အုံအောက်ခြေလေးကိုတင်းတင်းလေးကိုင်ပြီးအပေါ်ပိုင်းကိုအသာအယာလိုမ့်ကာကစားပေးသဖြင့်စောက်ခေါင်းထဲမှစောက်ရည်ကြည်လေးများစိုစွတ်ကျဆင်းလာသည်။စစ်အောင်ကအထာနပ်သည်။စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကြားမှအရည်ခွဲခွဲလေးများကျလာသည်ကိုကြည့်ရင်းလက်တစ်ဖက်ကစောက်မွှေးလေးများကိုဆွဲဖွသည်။

“ အို . .ကျွတ်ကျွတ်၊မလုပ်ပါနဲ့ ”

“ မထူးတော့ပါဘူးနွယ်ရယ် ”

“ အို . .ထူးထူး၊မထူးထူး ”

နွယ်ကတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေတာသာသိသည်။စကားကလဲရေရေလည်လည်ပြန်မပြောတတ်ချေ။

“ စောက်စိလေးကရဲနေတာပဲနော်နွယ် ”

နွယ်မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားသည်။ပါးစပ်ရဲသောစစ်အောင်၏စကားများကိုသူမမတုန်ပြန်တတ်ချေ။

“ ကြည့်စမ်းပါဦးနွယ်ရယ်၊ကိုယ့်လီးကြီးကနွယ်စောက်ပတ်နဲ့အသားချင်းထိနေတာကိုပဲကျေနပ်နေတာပါ၊တွေ့လား၊ကိုယ်တစ်ကယ်ပြောတာပါနွယ်ရယ်၊ကိုယ်လေနွယ်စောက်ပတ်ကိုမလိုးဘူး၊နွယ်ပေါင်

ကြားထဲကိုပဲလိုးမှာ၊ဟောဒီစောက်စိလေးကိုပဲချစ်နေရတာ”

ပြောနေရင်းကပင်စစ်အောင်ကလက်နှစ်ချောင်းနှင့်ညှပ်ကာစောက်စိလေးကိုအထက်သို့ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“အင့်အင်း၊ကျွတ်ကျွတ်”

နွယ်နှုတ်ခမ်းမှညည်းညူလိုက်မိလေသည်။အကိုင်အတွယ်ကျွမ်းကျင်သောစစ်အောင်၏ပညာသားပါပါနိုးဆွမှုကြောင့်သူမတစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများဆူပွက်လာသည်။စစ်အောင်ကသူမ၏ပေါင်ကြားထဲသို့လီးကြီးကိုအထုတ်အသွင်းလုပ်နေရာမှသူမ၏ဗိုက်သားဝင်းဝင်းလေးကိုလျှာနှင့်လျက်လိုက်ပြန်သည်။နွယ်ခမျာခါးလေးကော့တက်သွားကာတစ်ကိုယ်လုံးတွန့်လိမ်သွားရှာသည်။စစ်အောင်၏လျှာကြီးကအောက်ဖက်သို့ရောက်လာကာသူမ၏စောက်မွှေးများပေါ်မှဒုတိယအကြိမ်ပေါ်သို့လျက်တင်လိုက်ပြန်ရာသူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကစစ်အောင်၏ဆံပင်များကိုဆတ်ကနဲဆုတ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

“အင်း . . အဟင့်ဟင့်၊ အဟင့်”

နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်လုမတတ်ကိုက်ကာပါးစပ်ကိုတင်းတင်းစေ့ထားလျက်လည်ချောင်းထဲမှမချိုမဆန့်အသံလေးကလိုက်ထွက်လာသည်။စစ်အောင်ကလည်းကျွမ်းသလားမေးနှင့်၊စောက်စိလေးကိုနှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ဖြင့်ညှပ်ယူကာစုပ်ပေးလိုက်သောအခါသူမ၏စောက်ဖုတ်မှာကော့တက်လာပြီးစောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားလေးနှစ်ခြမ်းကသိသိသာသာဟသွားသည်ကိုအနီးကပ်ကြည့်နေသောစစ်အောင်ကအသေအချာတွေ့လိုက်သည်။

“တော်ပါတော့၊ကျွန်မမနေတတ်တော့ဘူး”

“ကိုယ်လိုးပေးရမလားဟင်နွယ်”

“ဟွန်း . . မသိဘူး”

နွယ်ကမျက်စောင်းလေးထိုးကာပြောရင်းထာဝီကိုအတင်းဆွဲချနေပြန်သည်။စစ်အောင်ကသန်မာသောလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်တွန်းတင်ထားရင်းခေါင်းကိုငုံ့ကာစောက်ပတ်အကွဲကြောင်းကြားသို့လျှာကိုချွန်အောင်လုပ်၍ထိုးသွင်းပြီးအပေါ်ဖက်သို့ကလော်လိုက်သည်။

“အ . . အအား ၊ရိုးကျွတ်ကျွတ်”

နွယ်နှုတ်ခမ်းလေးများစုသွားကာတစ်ကိုယ်လုံးတသိမ့်သိမ့်ခါသွားပြီးညည်းညူသံလေးထွက်လာရှာသည်။မျက်စိနှစ်ဖက်ကိုလည်းတင်းတင်းပိတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။စစ်အောင်ကလက်တစ်ဖက်နှင့်သူ့လီးကြီးကိုကိုင်ရင်းနွယ်စောက်ဖုတ်လေးကိုအားပါးတရစုပ်လိုက်လျက်လိုက်လုပ်ပြီးသောအခါမှသူမကိုတိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်သည်။သူမကမထူးဘဲပိတ်ထားသောမျက်လုံးများကိုမှေး၍ဖွင့်ကြည့်သည်။

“နွယ်၊ကောင်းလားဟင်”

“အာ . . မသိဘူး”

“ကိုယ်လိုးတော့မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ၊ မသိဘူး”

နွယ်ကခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရင်းမျက်စိစုံမှိတ်ကာလက်နှစ်ဖက်ကကုတင်ဘောင်ကိုတင်းတင်းကြီးဆုတ်ကိုင်ထားသည်။စစ်အောင်ကခါးမှပုဆိုးကိုခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ချွတ်ရင်းသူမ၏ထာဝီကိုအပေါ်သို့ဆွဲတင်လိုက်သည်။ထိုအခါတွင်သူ၏လီးကြီးကစောက်ပတ်အပေါ်မှဝဲပျံလျက်ငေါက်ကနဲ၊ငေါက်ကနဲမာန်ဖီနေသည်။သေးကွေးသောအကွဲကြောင်းလေးကစေ့နေ၍စစ်အောင်ကလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်စောက်ပတ်ကိုအသာဖြဲကြည့်လိုက်သည်။

“အာ ၊ အဟင့်အဟင့်၊ကျွတ်”

နွယ်ကလက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့်စစ်အောင်ကိုတွန်းဖယ်လိုက်ရင်းညည်းလိုက်သည်။သို့သော်စစ်အောင်ကစောက်ဖုတ်အတွင်းသားရဲရဲလေးပေါ်လာသည်နှင့်လီးထိပ်ကြီးကိုအသာဖိကပ်လိုက်ပြီးဖင်ကြီးကိုနှိမ့်ချလိုက်သည်။

“ပြွတ် ၊ ပလွတ်”

“အောင်မယ်လေး၊ကျွတ်ကျွတ်၊အအား”

နွယ်ပါးစပ်လေးပွင့်လာပြီးစစ်အောင်ရင်ဘတ်ကြီးကိုလက်ဖြင့်တွန်းထားမိသည်။မာကျောတုတ်ခိုင်သောလီးကြီးကသူမ၏စောက်ပတ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့စိုက်ဆင်းတိုးဝင်သွားသည်။

“ပြစ်ပြစ် ၊ ပြွတ် ၊ ပြစ်”

“အိ ၊ အ အအား . . . ကြပ်တယ်၊ကြပ်တယ်၊အားနာတယ်၊နာလိုက်တာနော်၊အီးအားအအ”

နွယ်ကခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေးအော်ရင်းတင်းခံနေရှာသည်။လီးကြီးကသုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာဝင်သေးသည်။ထို့နောက်ဆက်မဝင်သေးဘဲတစ်နေလေသည်။

“ပြစ် . . . ပြစ် . . . ပြစ်”

“အ အမေ ၊ ကွဲ ၊ ကွဲပြီ ၊ အအားအား”

စောက်ပတ်အောက်ခြေရှိရေပြားပါးပါးလေးကလက်တစ်လုံးခန့်ကွဲသွားကာသွေးအနည်းငယ်စို့ထွက်လာသဖြင့်နွယ်လွတ်ကနဲယောင်၍အော်မိသည်။စစ်အောင်၏လီးကြီးမှာကြီးထွားတုတ်ခိုင်လှပြီးအကြောများကလည်းဖောင်းထအုံကြွနေလေသည်။လီးအစ်ကြီးမြုပ်သွားသောအခါပေါ်မှအရေပြားများကစောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်တင်ကျန်ကာတွန်းကွေးလျက်ရှိသည်။စစ်အောင်ကခပ်တင်းတင်းလေးစိုက်ဝင်နေသောလီးကိုအသာချော့ကာမှေး၍ဆောင့်သွင်းလိုက်သည်။

“ပြစ် . . ဖုတ်”

“သေပြီ ၊ အားအ ကျွတ်ကျွတ် . . .”

နွယ်ကမျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ပြီးစစ်အောင်၏ရင်ဘတ်ကိုတွန်းထားရင်းကအော်သည်။

“ပြွတ် . . ဖတ် ၊ ပြွတ်ပြွတ် . . ဖတ်ပြစ်”

“အင့် အင့် အင့်၊အားလားလား . . . ကျွတ်ကျွတ်”

မခံမရပ်နိုင်အောင်နာကျင်သောဝေဒနာနှင့်အတူစောက်ပတ်တစ်ခုလုံးပြည့်တင်းသွားကာဖင်
ခေါင်းထဲမှပါစိမ့်အိသောဝေဒနာကိုခံစားလိုက်ရသည်။စစ်အောင်ကလည်းမညှာမတာပင်ဆက်၍လိုး
သွင်းနေသဖြင့်သူမ၏မျက်လုံးထောင့်မှမျက်ရည်များပင်ထွက်ကျလာလေသည်။စစ်အောင်ကလည်းသူ
အချိန်ကြာမြင့်စွာတစ်ဖက်သတ်စွဲလမ်းခဲ့ရသောသူမ၏စောက်ဖုတ်ကြီးကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍အ
သေအချာဖြဲကာလိုးသွင်းနေရ၍အလွန်ကျေနပ်နေမိလေသည်။လီးကြီးကလည်းအပွဲပွဲနွဲ့လာခဲ့ပြီးဖြစ်
သောကြောင့်အင်နှင့်အားနှင့်ပင်မို့ဖောင်းအိစက်နေသောသူမ၏စောက်ပတ်လေးထဲသို့နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက်စိုက်ဆင်းနေလေသည်။နွယ်ခမျာတော့ကြီးမားတုတ်ခိုင်သောလီးကြီးကသူမ၏စောက်ပတ်ထဲ
သို့တိုးဝင်လာကတည်းကတစ်ခါမျှမခံစားဖူးသောအရသာကိုပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားလိုက်ရသဖြင့်နာကျင်
သောဝေဒနာကိုပင်မေ့ကာရင်ထဲတွင်အိဆိမ့်လှိုက်ဖိုလာ၍စစ်အောင်ကဆောင့်လိုက်တိုင်းတင်ပါးနှစ်
ဖက်ဘေးသို့ကားသွားအောင်ပင်မသိမသာလေးကော့ကော့ပေးနေမိလေသည်။

“ပြွတ် . . . ပြွတ် . . . ပြွတ် . . . ပြွတ်”
အင့်အင့် ၊ အင့်အအား ၊ အိအိ ၊ အင့်

ထုံးစံအတိုင်းပင်၊အရှိန်ရသွားသောအခါနှစ်ယောက်သားဆောင့်သူကဆောင့်၊ကော့သူကကော့
နှင့်လိုးပွဲလေးကမြိုင်ဆိုင်လာလေသည်။သို့သော်သူမ၏ခြေထောက်ကခပ်စင်းစင်းသာရှိနေလေရာစစ်
အောင်ကလိုးရသည်ကိုအားမရဖြစ်လာသည်။

“မနွယ် . . .”
“ဟင်”
“ပေါင်ကားလိုက်ပါလားဟင်”
“ကားထားတာပဲဟာကို”

မနွယ်အေးကအနည်းငယ်ရင်းလာသောအသံနှင့်ခပ်မာမာပြောလိုက်ရာစစ်အောင်ကသဘော
ကျစွာဖြင့်သူမပါးလေးကိုနှမ်းလိုက်လေသည်။

“ဖင်ကိုခဏထောင်လိုက်၊ကိုယ်ပြမယ်”

နွယ်ကကုတင်ကိုလက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ဖင်ကိုမြှောက်ပေးလိုက်ရာစောက်ပတ်ထဲသို့ဝင်နေ
သောလီးကြီးကိုမြင်လိုက်ပြီးစိတ်များဖြန်းကနဲထလာကာစောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကအလိုလိုနေရင်းတင်း
ကနဲဖြစ်သွားသည်။မိန်းမကျမ်းကျောသောစစ်အောင်ကသူ့လီးကိုပိုမိုမြင်သာစေရန်စောက်ပတ်ထဲမှ
အနည်းငယ်ခွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခါးအောက်ကိုခေါင်းအုံးခုလိုက်လေ”

နွယ်ခမျာကလေးတစ်ယောက်လိုစစ်အောင်ခိုင်းသမျှကိုလိုက်လုပ်ပေးနေမိသည်။ခါးအောက်သို့
ခေါင်းအုံးကိုခွဲခုလိုက်ကာစစ်အောင်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်းမဝံမရဲမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“အိပ်လိုက်လေ၊ ကိုယ်ပြမယ်၊ နောက်တော့မှ ဒီနည်းက သိပ်ကောင်းပါလား ဆိုပြီး မျိုးဝင်းကို လုပ်ခိုင်းမနေနဲ့နော်၊

ဟဲဟဲ”

“အိုကိုစစ်အောင်ကလဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မသိဘူး”

“တကယ်ပြောတာ နွယ်ရဲ့”

နွယ်က ရှက်ကြောက်သော မျက်နှာလေးနှင့် သူမ၏စောက်ပတ်ကလေးကို လက်ချောင်းသွယ် သွယ်လေးများနှင့် အုပ်ထားရင်း ကုတင်ပေါ်သို့ ပုခုံးလက်လှဲချလိုက်သည်။

“နွယ် . . .”

“ဟင် ၊ ဘာလဲကို”

“မျိုးဝင်းလီးက ကိုယ့်လောက်ကြီးလားဟင်”

“အာ . . . ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ကိုယ်သိချင်လို့ပါ နွယ်ရယ်”

နွယ်က ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ စစ်အောင်၏ လီးကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ စကားတစ်ခွန်းကို အတော်အားယူ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဟာ ကြီးကပိုကြီးတာ”

“အစ်ကရော ဒီလောက်ကြီးလား နွယ်”

“ဟင့်အင်း . . . သေးသေးလေး”

“ကိုင်ကြည့်စမ်းနွယ် . . . လုံးပတ်ကရော”

“အာမကိုင်ချင်ပါဘူး ၊ သူ့ဟာ ကကြီးပါတယ်ဆိုမှပဲ”

“ဪ ၊ နွယ်ကလဲ အိမ်ထောင်ရှင်သာ ဖြစ်နေတယ်၊ အပျိုလေးလို ရှက်နေတုန်းပဲ၊ နွယ်လီးအကြောင်း ဘယ်လောက် သိသလဲဟင် မျိုးဝင်းက ပြောပြဖူးလား”

“အိုကိုကလဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မသိဘူး၊ ဒေါ်လေး ပြန်လာတော့မှာ၊ စကားပဲများနေတာပဲ”

ထိုအခါ စစ်အောင်က လီးကြီးကို စောက်ဖုတ်အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်သောကြောင့် သူမရင်ထဲ တွင်ဟာတာတာ ဖြစ်သွားကာ ရင်ထဲတွင် တုံ့ရီနေလေသည်။ စစ်အောင်ကလည်း အထာနပ်သည်။ တစ်ချို့မှ မပြီးသေးဘဲ စောက်စကားကိုသာ လိုမ့်ပြောကာ သူမ၏စိတ်ကို နှပ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုင်ကြည့်စမ်းပါနွယ်၊ ဒါမှ နွယ်လက်လှလှလေးကြောင့် ကိုယ့်လီးကြီးက ပိုပြီး မာန်ထလာမှာ၊ လိုးအားပိုကောင်းတော့ နွယ်လည်း အလိုးခံရတာပိုအရသာရှိတာပေါ့”

တကယ်တော့ နွယ်လဲ ကိုင်ကြည့်ချင်စိတ်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် လီးကြီးကို လက်ချောင်းလေးများနှင့် အသာကိုင်ကြည့်ရင်း အရေပြားကို ဖြေချလိုက်သော အခါ ဒစ်ကြီးက နီရဲနေကာ တောက်ပြောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အစ်ကြီးကအကြီးကြီးပဲနော်”

“အင်းပေါ့ ၊ အဲဒီအစ်ကြီးကနွယ်စောက်ပတ်ထဲကအသားမျှင်တွေကိုဆွဲထုတ်ယူသွားတော့ပိုအရသာရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ၊ ကိုလီးကြီးနဲ့လိုးတာကကိုမျိုးဝင်းလီးနဲ့လိုးတာနဲ့မတူဘူး”

“ဟုတ်လား ၊ နွယ်ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“နွယ်မပြောတတ်ဘူး”

နွယ်ကမျက်နှာလေးနီလာကာခေါင်းကိုငုံ့ရင်းတိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။စစ်အောင်ကနွယ်ပါးလေးကိုလှမ်းနမ်းလိုက်သည်။ထိုအခါနွယ်ဗိုက်သားလေးများနှင့်လီးထိပ်ကြီးထိုးမိကာချွဲကျိကျိအရည်များပေကုန်သဖြင့်သူမဗိုက်ကိုထာဝီဖြင့်သုတ်လိုက်ကာလီးထိပ်ကိုလည်းသုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာနွယ်ကလီးထိပ်ကအရည်တွေကိုသုတ်ပစ်လိုက်တာကိုး၊အဲဒီအရည်တွေကနွယ်စောက်ပတ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲကိုကိုယ့်လီးကြီးချောချောမောမောဝင်အောင်လုပ်ပေးနေတာနွယ်ရဲ့ကဲကဲလီးထိပ်ကိုတံတွေးနည်းနည်းလောက်ဆွတ်လိုက်”

“ဘယ်လိုဆွတ်ပေးရမှာလဲ”

နွယ်ကစစ်အောင်၏မျက်နှာကိုငေးရင်းနားမလည်သလိုမေးသည်။

“နွယ်ပါးစပ်ခဏဟပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟပါဆိုနွယ်ရယ်”

နွယ်ကမျက်စိစုံမှိတ်ရင်းပါးစပ်ကိုဟပေးလိုက်သည်။စစ်အောင်ကမပွင့်တပွင့်လေးဟနေသောနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားသို့လီးထိပ်ကြီးကိုသာသာလေးထိုးထည့်လိုက်သည်။ထိုအခါနွယ်မျက်လုံးလေးဖျတ်ကနဲ့ပွင့်လာပြီးအမွှေးများဖြင့်မည်းမှောင်နေသောဆီးအုံကြီးကိုလက်ဖြူဖြူလေးဖြင့်တွန်းထားလိုက်မိသည်။စစ်အောင်ကလီးတစ်ဝက်ခန့်သူမပါးစပ်ထဲထိုးသွင်းပြီးဖြစ်နေလေသည်။

“တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ရေခဲချောင်းစုပ်သလိုစုပ်ပေးစမ်းနွယ်”

နွယ်ကလီးထိပ်ကြီးကိုလျှာလေးနှင့်တွန်းခံထားရာမှစုပ်ပေးလိုက်လေရာလီးထိပ်ကြီးမှာသူမ၏ပူနွေးသောအာငွေကြောင့်တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။

“ပြွတ်ပြွတ် . . . ပြွတ်ပြွတ်”

“စုပ်စုပ် ၊ ခပ်နာနာလေးစုပ်”

နွယ်ကလည်းကလေးတစ်ယောက်ရေခဲချောင်းစုပ်သလိုစုပ်ပေးလိုက်ရာလီးထိပ်ကြီးမှာတံတွေးများစိုရွဲကာစောက်ပတ်ထဲသို့လိုးသွင်းရန်အသင့်ဖြစ်လာလေသည်။အားရကျေနပ်သောအခါမှစစ်အောင်ကလီးကြီးကိုကိုင်ပြီးနွယ်ပါးစပ်ထဲမှဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ မောသွားလားနွယ် ”
“ အင်းပေါ့ ၊ အသက်ရှုမှမဝတာ ”
“ မျိုးဝင်းကိုရောနွယ်လီးမစုပ်ပေးဖူးဘူးလား ”
“ ဟင့်အင်း ”

ဆွဲထုတ်လိုက်သောစစ်အောင်၏လီးကြီးကိုကြည့်ရင်းနွယ်တောက်ပတ်ကလေးများတင်းကနဲ တင်းကနဲလှုပ်ရှားသွားမိပြန်သည်။လင်ဖြစ်သူကိုမျိုးဝင်းနှင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေသော်လည်းယခုလို ဆန်းပြားသောကာမအရသာမျိုးကိုတစ်ခါမျှမခံစားရသေးပေ။မျိုးဝင်းကနွယ်အိပ်နေလျှင်လည်းမရှိ။ ထာဘီကိုဆွဲလှန်ပြီးတက်လိုးပစ်လိုက်တတ်သည်။တစ်ခါတစ်ရံနွယ်အရည်မထွက်ချေ။အရည်ထွက် လောက်အောင်လည်းမျိုးဝင်းကမဖြုတ်နိုင်ချေ။မနူးမနှပ်ဘဲတက်လိုးသဖြင့်သူ့သားကောင်းပြီးကိစ္စ သိမ်းသွားသဖြင့်နွယ်ခမျာဆန်တင့်တင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ယခုတော့စစ်အောင်ပြုမူပုံတွေကသူမအတွက် အဆန်းဖြစ်နေသည်။သူမစောက်ပတ်ထဲသို့စစ်အောင်ကလက်တစ်ချောင်းကိုထိုးသွင်းကာခပ်သာသာ လေးလှည့်ပေးနေပြန်သည်။စောက်ပတ်အတွင်းမှအရည်ကြည်လေးများစိမ့်ထွက်လာသောအခါစစ် အောင်ကလီးထိပ်ကြီးကိုစောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကြားသို့တော့ပြီးအထက်အောက်ပွတ်ဆွဲလိုက်သည်။

“ အ . . . ယားတယ် ၊ အဟင့် အို အို အ

နွယ်ခေါင်းလေးကိုဘယ်ညာခါယမ်းရင်းတစ်ကိုယ်လုံးတလူးလူးတလွန်လွန်ဖြစ်လာကာခါး လေးကော့တက်လာသည်။

“ လုပ်ပါတော့ကိုရယ်၊အားကျွတ်ကျွတ် ”

နွယ်မရှက်နိုင်တော့ပါ။စောက်ပတ်ထဲမှတစ်စိမ့်စိမ့်အရသာကိုဆီးကြောများတင်းလာအောင်ပင်ခံ စားရသည်။စစ်အောင်၏ဖင်ကိုဆွဲချရင်းစောက်ပတ်ကိုကော့ကော့ထိုးပေးနေသည်။စစ်အောင်ကမလိုး သေးချေ။စောက်မွှေးလေးများကိုလက်တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲဖွတ်လီးအစ်ကိုစောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကြားအသာ လေးနှစ်ကာစောက်ပတ်အကွဲကြောင်းအတိုင်းဆွဲမွှေးနေပြန်ရာနွယ်ခမျာကော့ပျံ့တွန့်လိမ်နေရာတော့ သည်။အသက်ရှူသံကလည်းပို၍ပြင်းထန်လာသည်။နှုတ်ခမ်းလေးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ လက်နှစ်ဖက်ကစစ်အောင်၏ဖင်ကြီးကိုဆွဲကုတ်လိုက်၊ပွတ်ပေးလိုက်၊ဆွဲချလိုက်နှင့်အမျိုးမျိုးလှုပ်ရှား နေလေသည်။

“ လုပ်ပါတော့ ၊ ဒီမှာသေတော့မယ် ”

“ သိပ်ခံချင်နေပြီလားနွယ် ”

“ ဟင်း ၊ သူ့မတရားဆွဲနေပြီးတော့ ”

“ ဒါဆိုလဲအဝတ်အစားတွေချွတ်လေ ”

“ အာဒီအတိုင်းလုပ်လဲရသားနဲ့ကွာ ”

“ မတူဘူးနွယ် ၊

နောက်တော့မှတစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီးအလိုးခံရတာပိုကောင်းပါလားလို့နွယ်သိလာလိမ့်မယ်”

“ အာ ၊ ဟင့်အင်းကွာ၊တော်ကြာဒေါ်လေးပြန်လာတော့မယ်၊မြန်မြန်လုပ်ပါကိုရာ”

“ နွယ်အဝတ်အစားတွေမချွတ်ရင်ကိုယ်လိုးမပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ ကြည့်သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

နွယ်ကထာဘီကိုခြေထောက်နှင့်ကန်၍ချွတ်လိုက်သည်။မျက်နှာအိုအိုနှင့်အပေါ် အကျီကိုဆက်ချွတ်သည်။သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ဘရာစီယာသာကျန်တော့သည်။

“ ချွတ်လေနွယ်”

“ တော်ပြီကွာ၊တစ်ကိုယ်လုံးဘာအဝတ်မှမရှိတော့ဘူး ၊ နွယ်ရှက်တယ်”

“ အော် နွယ်ကလဲ ၊ နွယ်စောက်ပတ်ကိုကိုယ်မြင်နေရသလိုကိုယ့်လီးကိုလဲနွယ်ကစုပ်တောင်

စုပ်ပေးပြီးပြီပဲဟာ၊ ဘာရှက်စရာရှိလဲ ၊ ချွတ်လိုက်ပါကွာနော်”

“ ကဲကဲ ၊ ရော့လုပ်ချင်သလိုသာလုပ်တော့”

နွယ်ကပြောရင်းကျောမှဘရာစီယာချိတ်ကိုခါးလေးကော့ပြီးဖြုတ်နေစဉ်သူမစောက်ဖုတ်ကကော့တက်လာရာစစ်အောင်ကသူ့လီးကိုစောက်ပတ်အတွင်းသို့ဇွပ်ကနဲထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ ဖြစ် . . . ဖွတ်ခွီ”

“ အောင်မယ်လေး၊အမေ့အား”

နွယ်ကချိတ်ပြုတ်သွားသောဘရာစီယာကိုမချွတ်အားတော့ဘဲလက်နှစ်ဖက်ကစစ်အောင်၏ရင်ဘတ်ကိုဆီးတွန်းထားရသည်။စောက်ခေါင်းထဲသို့အရှိန်ပြင်းစွာစိုက်ဆင်းသွားသောလီးကြီးကသားအိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသလားထင်ရလောက်အောင်ပြည့်ကျပ်သွားသည်။

“ ပြွတ် . . ဖွတ် . . ပြွတ်ပလပ် . . ပြွတ်”

“ အအား၊အအအား၊ကျွတ်ကျွတ်၊ကောင်းလိုက်တာကိုရယ်၊အမယ်လေးအားအား”

“ ပြွတ် . . . စွပ်စွတ်ပြွတ် . . . ပြွတ်ပလပ် . . ဖွတ် . . ပြွတ်ပြွတ်”

“ ဆောင့်ဆောင့် ၊အားရပါးရသာဆောင့်လိုးစမ်းပါကိုရယ်၊ကျွန်မစောက်ပတ်ပြီချင်ပြီစမ်းပါစေ”

နွယ်ကမျက်စိကိုတင်းတင်းမှိတ်ကာအံ့ကြိတ်ရင်းပြောလိုက်သည်။စစ်အောင်ကလည်းသူမစောက်ပတ်ထဲသို့အားပါးတရပင်တရကြမ်းဆောင့်ချကာလိုးနေလေသည်။

“ ပြွတ် . . . ဖတ်ဖတ် . . . ပြွတ်”

“ အင့်အင့်အင့်အင့်”

တက်ညီလက်ညီလိုးနေကြသောသူတို့နှစ်ယောက်မှာဘာကိုမျှသတိမထားနိုင်တော့ဘဲကုတင်ကြီးခါရမ်းလာအောင်ပင်မီးကုန်ရမ်းကုန်ဆောင့်လိုးနေမိကြလေသည်။စစ်အောင်ကသူမ၏ခါးလေးကိုကိုင်ကာခြေထောက်ကိုပုခုံးနှင့်ထမ်းပြီးအားရပါးရဆောင့်လိုးနေလေသည်။

“ ပြတ် . . . ဖွတ်စွတ် . . . ဘွပ်ဘွပ် . . . ပြတ် ”
“ အအ အရေတွေအရမ်းထွက်တာပဲနော် ၊ အအိ အင့်အင့် ”
“ အဲဒါမှလိုးလို့ပိုကောင်းတာနွယ်ရဲ့ ”
“ အသံတွေအရမ်းမြည်တာပဲ ”
“ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ”
“ အကျယ်ကြီးပဲ ၊ ဘေးအိမ်တွေကြားကုန်မှာပေါ့ ”

စစ်အောင်ကဘာမျှပြန်မပြောဘဲစိတ်ရှိလက်ရှိသာဆောင့်လိုးနေလေသည်။ စောက်ခေါင်းထဲမှ အဆောင့်အလိုးအရသာများကြောင့်သူမအားလုံးကိုမေ့လျော့နေမိသည်။

“ ထွက်တော့မယ် ”
“ နွယ်နှစ်ခါတောင်ထွက်ပြီးပြီ ”
“ ဟုတ်လား ၊ မြန်လှချည်လား ”
“ ကောင်းလွန်းလို့ပေါ့ ”
“ လိုးစမ်းပါကိုရယ် ၊ တအားကုန်လိုးစမ်းပါ ”

နွယ်ပါးစပ်ရဲလာကာပြောရဲဆိုရဲဖြစ်လာသည်။ စောက်ပတ်ကိုလိုးနေစဉ်စစ်အောင်၏လက်တစ်ဖက်ကသူမ၏စအိုကိုထိုးမွှေပေးနေသည်။ ထိုအခါနွယ်အဖို့ဖော်ပြ၍မရသောအရသာကိုခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးလည်းလှုပ်ရှားလာကာနောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ပြီးချင်လာလေသည်။

“ လိုးလိုး ၊ နွယ်လည်းနောက်ထပ်ပြီးတော့မယ်၊ ဆောင့်ဆောင့်အားရပါးရသာဆောင့်၊ နွယ်ကိုမညှာနဲ့ အားကုန်သာဆောင့်လိုးစမ်းပါကိုရယ်၊ အားအားအား ”
“ ထွက်ပြီ ၊ ထွက်ကုန်ပြီ . . . အားအားအား ”

စစ်အောင်ကမောကြီးပန်းကြီးပြောရင်းနွယ်ဆီးခုံကိုသူ့ဆီးခုံကြီးနှင့်ဖိကပ်ထားကာလီးတစ်လျှောက်မှပန်းထွက်လာသောသုတ်ရည်များကိုနွယ်သားအိမ်ထဲသို့ရောက်အောင်ပင်ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သုတ်ရည်များကစောက်ခေါင်းအတွင်းပိုင်းသို့ပူကနဲ၊ ပူကနဲစီးဆင်းသွားသည်ကိုအရသာရှိစွာခံစားရင်းနွယ်တစ်ကိုယ်လုံးတွန့်လိမ်သွားကာခြေလက်များကုတ်ကွေးသွားရင်းနွယ်တစ်ချိထပ်ပြီးသွားရလေသည်။ ထိုနောက်တွင်တော့စစ်အောင်၏ရင်ဘတ်ကြီးပေါ်သို့ခြေပစ်လက်ပစ်လဲကျသွားကာနှစ်ယောက်စလုံးငြိမ်သက်သွားကြလေတော့သည်။

* * * * *